

pobijete na tla in zadušite —
o, mene, kralja! . . . Hoj-hojó-hojó! . . .
Zarotniki, krvniki, pasje duše,
stran, stran od mene! Saj bežim, bežim!
Do prvega drevesa me pustite,
prej ko pogrezne pod menoj se zemlja —
pas, glejte, že imam pripravljen:
s kraljeve halje sem si ga odpel . . .

Franjo Roš:

Šel si od nas.

(Spominu A. V.)

Šel si od nas in nisi čakal zarje.
Noč je bila in mi brez zavetja in cest,
v molk smo skrivali plamenečo bolest.
Sklenjenih rok in src smo šli v viharje.

Dan je vzvel iz krvi in naše oltarje
silne je našel. A ti si šel od nas,
tvoj korak je utonil v polnočni čas,
predno vstale so mladega dneva zarje.

Zdaj živimo — izčiščenih src; bogate
roč so roke in dan je visok in zlat.
Misel iskrena sredi pojočih trat
išče i tebe, naš bedni, dobri brate!

